

kenners één pot nat waren. In de huiskamer plofte hij op de bank en vroeg om een biertje. José haalde het gevraagde.

“Waar is moeder?”

“Ze voelde zich niet lekker en ze ligt al op bed.”

“Weer zo’n zware aanval als vorige week?”

“Nee, ze was moe. Ik heb de hele dag met haar in de tuin gezeten. Maar nu jij. Wat hadden deze kunstkenners nu weer op te merken?”

“Altijd weer hetzelfde. Ik had in de zeventiende of de achttiende eeuw moeten leven. Heel veel amateurs kunnen dit tegenwoordig net zo goed. Maar we zijn nu in de eenentwintigste eeuw. Ik had verschillende stijlen moeten laten zien. Ze verwachtten diversiteit, fantasie en experimenteren. En zo bleven ze maar doorzien. Ik was te laat en daarom hadden ze nog maar weinig tijd voor mij. Maar ze keken niet eens naar mijn werk. Kijk, hier deze tekening.”

Hij zocht in de map en haalde er een tekening uit waarop een landschap te zien was. Vooraan stond een oud hek met daarnaast een paal met een bord waarop stond: ‘Verboden Toegang Natuurmonumenten’. Achter het hek lag een weiland met alleen maar kniehoge zuring. De prachtige blauwe lucht met Ruysdael wolken, gaven de tekening de *finishing touche*.

“Als ze goed hadden gekeken, dan hadden ze de link kunnen leggen tussen Natuurmonumenten en het saaie, eentonige weiland met de oerlelijke uitgebloeide bruine zuring. Je was er zelf bij toen we vorig jaar samen in de Wieden waren en zo’n eentonig weiland zagen. De boeren moeten minder mest op het land gooien en geen gif gebruiken, om de diversiteit aan bloemen weer terug te krijgen in hun weidelandschap. Die boer heeft het weiland waarschijnlijk vrijwillig afgestaan of moeten verkopen, maar Natuurmonumenten laat rustig de zuring het hele veld domineren. Kijk, ik heb bij elke tekening of schilderij altijd een boodschap of kritiek op onze samenleving. Daar moet de huidige kunstenaar zich mee bezig houden: iedereen aanklagen die bewust of misschien ook onbewust onze natuur kapot maakt.”

“Ik ken je bedoelingen toch, lieverd. Je hebt het me al zo vaak

uitgelegd. Maar je moet dit ook etaleren bij die docenten. Laat je niet in een hoek drukken bij al die geijkte uitspraken van die zogenaamde kunstkenners. Zeg dat jij je niet laat leiden door wat er nu mode is in de kunstwereld, maar door jouw kijk op de steeds vuiler wordende wereld.”

“Hou er maar over op. Ik was te laat en daarvoor was er geen tijd meer. Heb je nog een biertje? Ik ga mijn eigen weg en ik zie wel wat ik nu ga doen. Ik schrijf me gewoon in bij een cursus op internet. Die docenten zullen me vast beter begrijpen.”

“Ja natuurlijk, als jij maar betaalt.”

Boven klonk een bons. Beiden vlogen de trap op. Agnes van Meteren-Solling zat op haar bed met de benen buitenboord en op de grond lag een stoel. José raapte hem op en vroeg of ze naar beneden wilde.

“Ja, eigenlijk wel. Ik hoorde jullie stemmen. En Vincent, ben je aangenomen?”

Tijdens de maaltijd werd er niet meer over de afwijzing gesproken. Er had die dag een brief van de gemeente op de deurmat gelegen. Er waren plannen om de grond van boer Koolmoes achter hun huis op te kopen en er dan een zonnepanelenpark van te maken, inclusief het bos dat achter hun huis lag. Dit was net even te veel voor Vincent, die onmiddellijk die zelfde avond voor diverse instanties protestbrieven ging schrijven. Het grootste gedeelte was weiland, maar er was pal achter hun huis een bos, ter grootte van twaalf voetbalvelden. Mochten de ontwikkelaars dit stuk natuur ook meetellen, dan zou hij bij de hoogste instanties dit gaan aanvechten. Ook de andere twee waren het daar helemaal mee eens. Maar zijn moeder vond wel dat ze eerst de echte plannen moesten afwachten. Nog diezelfde avond lagen er brieven op zijn bureau om indien nodig, verstuurd te worden.

Het huis dat de familie Van Meteren bewoonde, was een verbouwde boerderij uit 1848 en in 1953 geheel gerenoveerd. Op de voorgevel stond ‘Boszicht’. Vincent mocht de deel als atelier inrichten, die ‘s winters behoorlijk koud kon zijn. Toen hij zich

helemaal op de schilderkunst had gestort, liet hij in de buitenmuur naast de keuken een groot raam aanbrengen. Voor het raam stond een tafel en ernaast de schildersezels. Het bleek een zeer goede plek te zijn, want het raam lag op het oosten en 's morgens scheen daar het mooiste zonlicht naar binnen. In twee grote grenen kasten bewaarde hij verf, tekenpapier en kwasten in alle soorten en maten. Ook boeken over schilders uit lang vervlogen tijden had hij keurig op diverse planken uitgesteld. José vond het prima zo, maar in het begin maakte ze nog wel eens de opmerking dat zijn atelier er niet uitzag als het prototype van een doorsnee kunstschilder.

De volgende dag krom Vincent over het hek dat aan het eind van de tuin stond en liep wat rond door het bos. Als klein kind kwam hij er vaak. Samen met zijn vader hingen ze er nestkasten op. Er stonden overwegend loofbomen, maar aan het eind stonden sparren. Elke Kerst werd een kerstboom met kluit gekocht en met Driekoningen in het bos geplant. Er stonden er nu twintig. Het hadden er drie meer kunnen zijn, als zijn vader drie jaar geleden niet door een dronken vent was aangereden bij het oversteken van een kruispunt, terwijl het licht voor voetgangers op groen stond.

De vlierstruiken hadden dit jaar veel bessen, en ook ontdekte hij grotere bramen dan het jaar daarvoor. En dit zou dus allemaal moeten verdwijnen. Aan het eind van het bos bleef hij een poos over de wei kijken. De koeien liepen in de verte. Koolmoes had altijd zwartbont vee, terwijl alle andere boeren in de omgeving roodbonte koeien hadden. Hij kneep zijn ogen tot spleten en fantaseerde honderden zonnepanelen voor zich. Natuurlijk waren zonnepanelen uitstekende vervangers voor fossiele energie, maar dit bos moest behouden blijven. Bij de volgende vergadering van hun actiegroep Vrienden van de Aarde, zou hij dit dreigende gevaar op de agenda laten zetten.